Стою, вдивляючись до щемних сліз
У неба шовк. Десь там зоря висока
Мого кохання. І Великий Віз
Зорить на мене поглядом пророка.

А я йому кажу: серед сльоти,
Серед добра і зла у плині років,
Напоєний любов'ю, буду йти
Назустріч мріям чистим, яснооким.

Душа моя вже висохлий горіх,
Як тихий смуток і безмовний гріх,
Але у ній снаги ще до безмір'я.

Тож задивляюсь часто в неба шовк,
Щоби мого кохання чути крок
І не втопитись в простоті зневіри.